

и Иерусалимъ; побѣдяванетоъ на Неаполь бѣше само едно опытанье за тозъ исполинскы походъ къмъ който френскытъ войскари и юнацы бѣхжъ раздражняни както въ старытъ кръстоносны войны. Единъ сынъ на Тома Палеолога бѣше продалъ на френскыя царь прѣстолтъ на Византійското Царство; Великий Господарь на Родосъ щѣше да прѣдвожда войскаритѣ когато доджтъ въ Грьцко; много отъ европейскытъ господари сж бѣхжъ обѣщали да помогнатъ было съ пары, было съ войскы. Бѣхжъ испроводили дѣйци за да подигнатъ на кракъ Македонія, Грьцко и Албанія; доставили имъ бѣхжъ оржжія и пары; Архіепископтъ отъ Дурацо и Мирдитытъ бѣхжъ на глава на съзаклятіето, пхтътъ на Френцытъ бѣ опредѣленъ отъ Отришенъ на Авлона, отъ Авлона въ Византія прѣзъ албанското и грьцко населеніе, отъ които ся очакваше помощъ. Най-послѣ, надѣвахжъ са и на Джема, чрѣзъ когото Карлъ искаше да безпокои Баязида като повдигне междуособна война въ турскытъ провинціи.

При новината за идванетоъ на Карла въ Италія, дѣто народытъ го поздравявали съ титлытъ освободитель на вѣржтжъ и забранитель на черквата, страхъ и надежда са распрѣснжжжъ въ цѣль Истока. Грьцытъ са заловихжъ за оржжіе, Турцитѣ испразнихжъ Албанія. “Баязидъ, казва единъ историкъ, Баязидъ са тѣй уплаши, щото приготви вничкый си морскы екипажъ за да са избави въ Азія.” Но папата, Венеція, неаполскый царь помолихжъ Султана да доде въ Италія; Александръ IV, тогашенъ папа обсаденъ отъ Френцытъ и принуденъ да прѣдаде плѣнника си, прѣдаде го, но отровенъ. Най-послѣ Венеціанытъ въспрѣхжъ депутатытъ които Албанцытъ и Грьцытъ проваждахжъ на френскыя царь, и книгытъ имъ испратихжъ на Султана, който извѣстенъ за вничкы подробности на туй съзаклятіе, угаси го като погуби 40,000 христіани. Джемъ който са не наслаждава много врѣме на честитнната си, умрѣ въ Неаполь дѣто бѣ послѣдвалъ френската войска. (24 Февр. 1495.)

Тѣлото му по-послѣ са прѣнесе въ Бруса и са положи въ погрѣбалището на първытъ Султаны.